

Hồi 60

Máu Nhuộm Sơn Trang

 ã thiếu niên mặc áo xanh, chạy phía trước, bước đi loạng choạng, dưới nách máu tuôn đầm đìa, vạt áo sau lưng rách một mảng khá to, tình thế cực kỳ khốn đốn, người thiếu nữ nằm trong lòng hắn, tóc tai rối bời, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt không còn chút máu.

Đó chính là Hầu Anh và vợ của hắn là Hoa Tiểu Yến.

Cái người vạm vỡ đuổi theo phía sau, Giang Thanh nhìn thoáng qua cũng biết đó là Bạch Long Đường chủ của Kim Y Bang, Bao Hằng Sơn.

Chàng ném cho Uông Minh một cái nhìn ranh mãnh, đoạn xoay mình bay vù về phía Hầu Anh.

Khi mà hình ảnh của Giang Thanh đập vào mắt của Hầu Anh, thì hắn như người đang trôi nổi giữa cơn ba đào bão tố, thình lình vớ được chiếc phao, hốt hoảng gọi:

- Sư huynh...

Tiếng nói vừa thốt ra khỏi cửa miệng, thì hắn đã té sóng soài trên mặt đất, Giang Thanh nhìn hắn bằng một cái nhìn trù mẩn:

- Sư đệ cứ yên trí.

Câu nói chưa dứt thì Bao Hằng Sơn và Uông Minh đã mở thế gọng kềm tấn công Giang Thanh như vũ bão.

Nhưng Giang Thanh đã nhanh như điện xê dịch thân

hình của mình nửa thước, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Giang Thanh đã tung ra một đòn Thi Giải Bát Phương hoà lẫn trong Tịnh Thiên Chỉ.

Đòn tuôn ra như một con trườn xà uốn khúc, nhanh như một mũi tên bay giữa không trung, mơ hồ phảng phất như một bóng ma, bước chưởng của chàng tung hoành thêu dệt, nhả ra nội lực cuộn cuộn, khí thế thật là tàn khốc!

Thế rồi, những bóng cước của Bao Hằng Sơn hoàn toàn vô công hiệu, một luồng sức mạnh lòn qua những bóng chưởng và bóng cước của Bao Hằng Sơn, chộp vào mặt mũi của ông ta, tiếp theo đó là một luồng sức mạnh đẩy thân hình đồ sộ của lão bay lên một trượng.

Một màn mưa máu bay ra lấm tẩm, và thân hình của lão rơi đánh thịch giữa sa trường.

Nhìn kỹ, thấy đầu lâu và tứ chi của lão thấy đều nát be nát bét.

Nằm trên mặt đất, Hưu Anh hốt hoảng kinh hoàng, nhắm nghiền cặp mắt, rúc vào lòng Hoa Tiểu Yến.

Giang Thanh trở tới một bước, đá bay thể xác của Bao Hằng Sơn, chàng phúi tay rồi quay sang nói với Hưu Anh:

- Sư đệ, sư muội có thọ thương không?

Lâu lẩm Hưu Anh mới trấn tĩnh trả lời:

- Không sao, nàng bị thằng Bao Hằng Sơn điểm huyết.

Giang Thanh trở tới vồ mạnh một cái vào hậu tâm

của nàng, tiếp theo đó điểm hai ngón tay nhanh như chớp vào dưới nách, Hoa Tiểu Yến rú lên một tiếng, tỉnh táo ngay tức khắc.

Hầu Anh còn đang bàng hoàng kinh dị thì thân hình của Hoa Tiểu Yến đã ngã gọn vào lòng chàng, và Giang Thanh đã đi ra ngoài xa mười trượng, nói với trở lại:

- Đỡ sư muội vào trong yên nghỉ!

Câu nói vừa dứt, Giang Thanh như một con chim khổng lồ và bay vù về phía Bạch Hồ.

Lúc bấy giờ Bạch Hồ đang đấu cùng Uông Minh, còn Trịnh Tam Phi thì lãnh đạo bọn Nộ Giang phái, đang giăng hàng chữ nhất, ngăn làn sóng tấn công của Kim Y Bang.

Công lực của Uông Minh suýt soát với Bạch Hồ, nhưng ông ta chạm phải cái tội nóng nảy, nên càng đấu chiến càng lộ ra nhiều chỗ yếu.

Giang Thanh vừa tới, vội hô:

- Nhị ca, tốc chiến tốc quyết!

Tiếng nói của Giang Thanh vang lên, Uông Minh cảm thấy dường như vừa trúng phải một đòn độc, ông giựt mình lùi bước, quắc mắt hỏi:

- Giang Thanh, Bao Hằng Sơn đâu?

Giang Thanh buông ra một loạt năm chương liên hoàn trả lời:

- Đã về A Tỳ địa ngục!

Uông Minh gầm lên thảm thiết, vung thanh gậy của

mình theo đường võ Phiên Long Thập Lục thanh gậy của lão như một con rồng đen vùng vẫy trong làn mây bạc, ào ạt tấn công Giang Thanh.

Bạch Hổ buông tiến cười, dùng hai bàn tay trắng xông thẳng vào đám Kim Y Bang, hai bàn tay đó đi tới đâu thì đối phương ngã rạp tới đó, thật là phù hợp với bốn chữ “cọp lạc đàn dê”.

Uông Minh thấy vậy lòng đau như cắt, mồ hôi vã ra lấm tấm, bao nhiêu hơi sức thấy đều dồn vào đường võ của mình, làm cho Giang Thanh thấy trước mặt mình dường như có một rừng cây san sát, bóng gậy chập chùng không một kẽ hở.

Như Ý Tam Áo của Giang Thanh thi triển đến tột độ, như một chiếc bóng mờ, Giang Thanh loáng thoáng trong rừng cây san sát đó.

Thế rồi lực lượng của Kim Y Bang càng lúc càng hao mòn, Bạch Hổ và Trịnh Tam Phi liên kết với nhau toàn hoan hô sát phạt.

Uông Minh càng lúc càng nóng nảy không dần được cơn giận, ông ta hét lên một tiếng, xử một đòn Nhập Vân Tiêu Cứu đầu gậy của ông ta khuấy thành vô số vòng tròn, thân gậy trôi lên, hụp xuống như lớp lớp ba đào chuyển động không chớp mắt, thanh gậy trong tay ông ta lồng lên như một con rồng đen.

Giang Thanh không tránh không né lại còn trờ tới, buông ra một đòn Chưởng Bát Nhãn Huyết, tiếp theo đó

thân hình của chàng dao động bất thường theo Như Ý Tam Ảo làm cho những thế công của Uông Minh cứ đánh vào khoảng không, và ông ta bắt đầu thở mạnh.

Hai người trao đổi với nhau hai mươi hiệp trong nháy mắt, Giang Thanh không muốn mình tiêu hao chân lực nữa, thành linh nổ ra một đòn Thi Giải Bát Phương.

Thế công mãnh liệt của Giang Thanh làm cho đối phương có cảm giác như núi đổ, như thác tràn, không thể nào chống đỡ nổi, thế rồi...

Uông Minh tái xanh sắc mặt, trong lúc ông ta chưa tìm ra được một thế để gỡ đòn, thì hai cánh tay của lão thành linh ly khai với thân thể, mang theo với những tia máu đỏ lờm bay vù vào không trung, mà trong bàn tay vẫn còn cầm chặt lấy binh khí của mình.

Uông Minh dường như biết trước kết quả bi thảm của mình, nên hai cánh tay vừa đứt lìa, thì ông ta đã dùng cái đầu cứng hơn sắt thép của mình đánh vù vào giữa ngực Giang Thanh, đồng thời hai bàn chân tung ra liên miên những đường cước liên hoàn.

Nhưng mà, một tiếng kêu như xé lụa vang lên, thân hình của Uông Minh ngã gục trên mặt đất rồi im lìm bất động.

Giang Thanh đã dùng bộ pháp Như Ý Tam Ảo tránh khỏi một đòn ác liệt nhứt của một người dầy chết, đồng thời đã đá cho đối phương ngã gục, nhưng mà vật áo của chàng lại bị Uông Minh cắn phải, xé toạc ra một mảnh

thật to.

Chân không dừng bước, Giang Thanh tấn công ào ào như vũ bão, trong chớp mắt mười một tay hảo thủ của Kim Y Bang đều ngã gục dưới hai bàn tay sắt thép của chàng.

Lúc bấy giờ, chiến cuộc chung quanh Lăng Vân Sơn Trang, nhờ sự thắng lợi của Giang Thanh mà lật ngược được tình thế.

Khí thế bén nhọn của Kim Y Bang buổi ban đầu nay không còn nữa, nhưng mà chính vào lúc Giang Thanh trở vào sơn trang, thì có bốn chiếc bóng người mặc áo vàng rực rỡ, đánh bay một loạt hai mươi mấy món binh khí của bọn Nộ Giang phái mà đi thẳng vào trung tâm sơn trang, ba bên bốn bề tên bay như mưa bác mà bốn người này không hề nao núng, vẫn bình thản lướt tới như vào chỗ không người.

Tà Thần đứng trước ngôi nhà riêng của Hoa Minh Viên, nhìn bốn người mới đến nở một nụ cười khó hiểu. Bên cạnh ông ta là Hạ Huệ.

Bên cạnh Hạ Huệ là cao thủ Nộ Giang phái Mã Long, Hoa Minh Viên bận lo điều binh khiển tướng nên để Mã Long ở bên cạnh Tà Thần.

Trong chớp mắt, Giang Thanh đã phi thân đến bên cạnh Hạ Huệ, Tà Thần gật gù nói:

- Ta xem võ công của bốn người mới đến đây không phải hạng tầm thường, ta muốn dùng nó để thử.

Mã Long nghe thấy vội thưa:

- Kính thưa tiên bối, người đi đầu chính là Kim Y Bang Bang Chủ Lữ Ninh!

Giang Thanh cười, nói tiếp:

- Lão già gầy gò đi bên cạnh Lữ Ninh chính là Nam Hoang Bá Nhất Sát Tôn Kỳ đó!

Tà Thần lại hỏi:

- Vậy thì... võ công của người này ra sao?

Mã Long trả lời:

- Nhân tài của Kim Y Bang hằng hà sa số, duy chỉ có Tôn Kỳ là người khó giải quyết nhất.

Vừa nói tới đây thì bốn người trong Kim Y Bang thấy đều dừng gót trước mặt mọi người, họ gương to tám mắt nhìn bọn Giang Thanh không ngớt.

Ngoài Lữ Ninh và Tôn Kỳ ra, còn hai người nữa hình thù quái dị như hai con khỉ, xem tình thế dường như hai anh em ruột.

Lữ Ninh hậm hực nhìn Mã Long nói:

- Mã Long, oai phong của Nộ Giang phái đâu? Tiếng tăm của Lăng Vân Sơn Trang đâu? Còn lão già họ Hoa đi đâu mà chẳng thấy?

Mã Long vừa muốn mở miệng trả lời, bỗng Tôn Kỳ đưa mắt ngắm nhìn Giang Thanh không chớp, đoạn quay sang nói nhỏ vào tai Lữ Ninh.

Lữ Ninh nghe qua mặt biến sắc, và ngắm nhìn Giang Thanh bằng ánh mắt kinh dị.

Giang Thanh cười sang sảng rằng:

- Từ ngày chia tay nơi thành Hội Trạch đến nay thấm thoát đã hai năm, chắc liệt vị chưa quên thằng Giang Thanh này? Và chắc cũng không quên món bảo vật Vạn Tân Châu Lan?

Lữ Ninh ngửa cổ cả cười:

- Thật không ngờ chúng ta lại gặp mặt nơi đây, thật là một cơ hội hiếm có để cho chúng ta thanh toán món nợ cũ.

Tôn Kỳ nói tiếp:

- Hai năm nay, thằng họ Giang mi dựa hơi của Tà Thần mà làm mưa làm gió, thực ra cái thằng Lệ Vật Tà gì đó, đã trốn chui trốn nhủi ở nơi nào, chỉ có tiếng mà không có miếng, mi đừng hòng dựa hơi nó mà bắt nạt thiên hạ.

Tôn Kỳ càng nói càng cao hứng, nhưng Mã Long đứng bên cạnh, trống ngực đánh liên hồi, ông ta đã nhìn thấy viễn ảnh thê thảm của Nam Hoang Bá Nhất Sát.

Giang Thanh lại bình thản trả lời:

- Tôn Kỳ, mi sẽ hối hận vì câu nói của mi đem đến một kết quả đau khổ ê chề mà mi không ngờ được.

Tà Thần vẫn bình thản vuốt râu mỉm cười.

Thế rồi, bốn người mặc áo vàng nhanh như chớp tách ra đứng theo bốn vị trí khác nhau, còn bên đệ tử của Nộ Giang phái, dưới sự chỉ dẫn của Mã Long, cũng phân thành đội ngũ, bày khai thế trận, một trường huyết chiến

sắp sửa xảy ra.

Thình lình Tà Thần chỉ hai người mặt thon mỗ nhọn kia, hỏi rằng:

- Hai người tên họ là gì mau nói ra đây cho ta được biết.

Mãi đến bây giờ, Lữ Ninh và Tôn Kỳ mới để ý đến lão già đầu râu tóc bạc, mặc chiếc áo dài màu đen đỏ. Một người mặt thon trả lời một cách vô cùng ngạo mạn:

- Thằng già kia, chốc nữa mi sẽ phải chết một cách thê thảm, để đền cái tội không biết Mãng Sơn Song Kỳ.

Bầu không khí tức khắc nặc mùi máu, Tà Thần hỏi Mã Long:

- Mã hiền điệt, lai lịch của hai người này ra sao?

Mã Long trả lời:

- Thưa tiên bối, Mãng Sơn Song Kỳ là hai người mới nổi danh gần đây trong vùng Quý Châu, họ vốn là anh em ruột, anh tên Chung Tân, em tên Chung Ngọc, cả hai thầy đều võ nghệ cao cường, nhưng tánh tình độc ác.

Lữ Ninh quay lại nói với Mãng Sơn Song Kỳ:

- Nhị vị Hộ Đàn, thằng họ Mã này điều tra lý lịch của hai người thật kỹ.

Lúc bấy giờ Tôn Kỳ nóng nảy nói:

- Thôi đừng nói dài dòng nữa, chúng ta so gươm là vừa.

Tà Thần vờ vai Giang Thanh một cái, đoạn nhẹ nhàng lướt tới, người ta không thấy hai bàn chân ông xê

dịch, mà thân hình lướt tới như bay.

Thế rồi... Mãng Sơn Song Kỳ đồng loạt thét lên, mở thế gong kèm tấn công dữ dội, cùng trong một lúc thân hình của Tôn Kỳ cũng bắn vọt tới như một đường tên.

Tà Thần từ từ đưa song chưởng lên một cách chậm chạp, ai có mặt nơi đó cũng đều trông rõ môn một, ông chém một đường xéo xéo vào cổ Mãng Sơn Song Kỳ, cùng trong một lúc bàn chân của ông ta cũng đá một đòn mạnh bạo vào giữa mặt Tôn Kỳ.

Mãng Sơn Song Kỳ thành linh cảm thấy như trời nghiêng đất sụp, áp lực nặng nề chưa từng thấy, làm cho tứ chi của cả hai thấy đều không thể cựa cựa.

Thế rồi... hai chiếc đầu lâu mang theo máu thắm bay vọt lên không trung, còn Tôn Kỳ thì rú lên một tiếng hãi hùng, cánh tay hữu của lão, từ khuỷu tay trở xuống thấy đều tím bầm như mực.

Việc xảy ra đột ngột, làm cho Lữ Ninh dường như bất thần lãnh một đòn độc, ông tá cú đứng đờ người ra như một khúc gỗ mà nhìn Tà Thần.

Tà Thần bình thần vuốt râu nói:

- Lữ Ninh, đây là thế võ trong chín thế võ của ta, oai lực của nó tương tự như A Nan Thần Quyền gọi là Ma Tà Thủ đó!

Ba tiếng Ma Tà Thủ lọt vào tai của Lữ Ninh, làm cho ông ta có bản thân ngơ ngẩn, ông ta đang suy nghĩ về ba chữ này dường như có nghe thấy đâu đây.

Tà Thần như đọc thấu tâm tư của lão, vội nói:

- Lữ Ninh, nếu mi nghĩ không ra thì lão phu cho mi biết Như Lai Thần Chưởng, Ngũ Đại Tẩn Thủ đều là tác phẩm của ta.

Lữ Ninh biến sắc, thối lui một bước, run rẩy hỏi:

- Mi... Mi là Tà Thần?

Giang Thanh cả cười:

- Nếu không phải nghĩa phụ của ta thì làm sao trong vòng một miếng có thể làm cho ba đại cao thủ của mi, hai chết, một bị thương?

Tà Thần thông thả nói với Tôn Kỳ:

- Mi thật là có phước, nên Ma Tà Thủ của ta chẳng hướng về mi, mà chỉ dùng giày điểm nhẹ yếu huyết mà thôi, và bây giờ mi bắt đầu đền tội vô lễ với ta ban nãy.

Ông ta quay đầu lại hỏi Giang Thanh:

- Thanh nhi, kẻ nào nhục mạ nghĩa phụ thì phải chịu trừng phạt bằng cách nào?

Giang Thanh cung kính thưa:

- Con sẽ thi hành...

Câu nói vừa dứt thì Giang Thanh hú dài một tiếng, đảo mình trở bộ, nhảy vù tới, một luồng hào quang sáng chói theo hình bán nguyệt chớp về phía Lữ Ninh, cùng một lúc bóng chưởng trùng trùng điệp điệp phủ xuống đầu của Tôn Kỳ.

Lữ Ninh tràn mình né tránh, trong chớp mắt, hai bàn tay của lão đã thủ hai món binh khí thiết bài của mình.

Còn thân hình của Tôn Kỳ thì nhanh như điện, tấn công Giang Thanh bằng một loạt Thanh Bằng Phi Hạc đòn ruột của ông ta.

Chân không dừng gót, Giang Thanh như một mũi tên xuyên qua hai miếng thiết bài, đoạn dốc ra chín chưởng liên hoàn phá át ba đòn Phát Dực Bôn Vân, Triển Dực Dương Oai và Truy Tinh Ma Nguyệt của đối phương, đồng thời tuôn ra hai đòn Chưởng Bát Nhãn Huyết và Âm Mạc Dương Quan.

Tôn Kỳ thình lình cảm thấy bóng chưởng đầy trời, nhấp nhô tứ phía, rõ ràng thấy đòn tuôn ra, nhưng muốn kháng cự mà không tài nào làm được.

Ông ta gượng hú lên một tiếng dài nhảy bay ra ngoài vòng áp lực, vào lúc đó thì hai miếng thiết bài của Lữ Ninh ào ào bay tới đánh xối xả vào lưng, vào vai của Giang Thanh, kèm trong ba chiếc đá vô cùng huyền diệu.

Giang Thanh không tránh không né, xuống tấn đứng vững, sắc mặt của chàng toả ra một màu trắng bạch, và hai miếng thiết bài của Lữ Ninh cứ cái đà đó mà đánh xối xả vào mình chàng.

Thình lình một luồng khói màu hồng nhạt từ trong mình chàng toả ra, và một luồng sức mạnh tiết ra khắp toàn thân ngăn chặn hai miếng thiết bài lại. Đó là Ly Hoả Huyền Băng Chân Khí.

Tôn Kỳ đứng hờ sau lưng định tập kích, gặp phải luồng sức mạnh, vội vàng tránh giạt sang một bên, để cho

Lữ Ninh hoàn toàn hứng chịu lấy nguồn áp lực dữ dội đó.

Thế là vị Kim Y Bang Bang Chủ thất sắc kinh hoàng, thành linh ngã ngửa ra sau, miếng thiết bài trong bàn tay tả cũng tuột khỏi lòng bàn tay bay vù vào không trung mất dạng.

Luồng Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí của Giang Thanh tiếp tục tràn tới tấn công vào thân hình đang nằm ngửa nghiêng trên mặt đất của Lữ Ninh.

Trong phút nguy cấp, thì một vầng ám khí bằng kim độc bay ra tua tủa hướng về phía Giang Thanh.

Đang tấn công, mà thân hình của Giang Thanh vội vàng ghì lại, nhanh như cắt chàng rập mình xuống mặt đất, và vô số mũi kim óng ánh kia đều bay trượt vào khoảng không.

Giang Thanh cả cười:

- Lâu lắm rồi không gặp Mật Vũ Ngân Man của Nam Hoang Bá Nhất Sát!

Dứt lời, chàng quay phắt mình lại, tống về phía Lữ Ninh một chưởng nữa trong cái thế Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí. Lữ Ninh nghiêng răng kèn kẹt, thành linh lăn tròn trên mặt đất theo thế Cổ Địa Đường, có ý muốn luôn theo kẽ dưới, tránh khỏi uy lực của Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí mà tấn công Giang Thanh.

Nhưng mà... thân hình của ông ta thành linh chạm phải một bức tường đồng vách sắt, và bị đẩy bật ra ngoài, trong mồm vọt ra một bụm máu tươi, rú lên một tiếng cực

kỳ bí thăm, ông ta rên rỉ:

- Tôn Đường Chủ, sự nghiệp chưa thành, lão phu xin đi trước một bước!

Thế rồi thân hình của lão từ từ rũ xuống như một vì sao rơi.

Tôn Kỳ thấy vậy bay hồn mất vía, chính vào lúc đó thân hình của Giang Thanh vù vù bay tới, đuổi theo Tôn Kỳ.

Nào ngờ, chính vào lúc mọi người đang để ý Giang Thanh, thì Lữ Ninh bất thần trỗi dậy, dùng hết hơi tàn phóng vào mình Hạ Huệ một chưởng, còn miếng thiết bài trong cánh tay hữu thì bay ra như một chiếc cầu vồng, đánh ập vào đầu của Hoa Minh Viên đang đứng gần đó.

Việc xảy ra thật đột ngột, không một ai ngờ được, Lữ Ninh đã chết rồi mà còn trỗi dậy liều mạng bằng một đòn cuối cùng.

Chính vào giây phút ý niệm vừa thoáng qua trong trí, Tà Thần nạt vang:

- Đồ nghiệt chướng!

Tay trái nắm lấy Hạ Huệ đu ra sau lưng mình, đoạn dùng bàn tay hữu xử một đòn trong A Nan Thần Chưởng.

Sau một tiếng vang kinh khiếp, người ta thấy từng mảnh vải màu vàng bay tứ tung trong gió, hoà lẫn trong miếng thịt nát xương tan, thân hình của Lữ Ninh bị bay ra ngoài năm trượng.

Nhưng mà... chính vào lúc đòn A Nan Thần Chưởng

vừa phát ra, thì miếng thiết bài nặng trĩu trong tay của Lữ Ninh bay vù về phía Hoa Minh Viên, đó là một đòn đẩy chết của một tay cao thủ khét tiếng giang hồ, vì vậy mà muốn tránh muốn né thật là một điều khó khăn.

Những tưởng Hoa Minh Viên khó thoát khỏi vòng nguy hiểm, nào ngờ Trường Ly Nhất Điều đã kịp thời dùng Hồn Nguyên Chân Khí đẩy nhẹ miếng thiết bài... tuy cản trở được một chút nhưng trốn đi của nó vẫn vào vào bay tới.

Hoa Minh Viên đôi mắt tròn trũng, tóc râu đều dựng ông ta cất ngọn Hồ Đầu Dao, dốc hết sức bình sanh ra ngăn trở.

Hoa Tiểu Yến rú lên một tiếng thất thanh:

- Cha...!

Tiếng kêu chưa dứt thì một bóng người bên cạnh bay xéo ra làm tám bình phong cản ngang trước mặt Hoa Minh Viên.

Chân người này vừa chấm đất, thì một tiếng “bốp” vang lên, miếng thiết bài bập vào đầu người đó, vỡ sọ ngã lăn ra. Nhưng miếng thiết bài vẫn ngon trốn đi thẳng, chạm vào thanh Hồ Đầu Dao của Hoa Minh Viên.

Một tiếng “coong” vang lên, lửa bắn tung toé, thanh Hồ Đầu Dao tuột ra khỏi lòng bàn tay của Hoa Minh Viên, và hổ khẩu của ông đầm đìa những máu, ông loạng choạng thối lui, gượng đứng không vững, té ngồi trên mặt đất.

Tất cả những chuỗi dài động tác đều xảy ra trong một trường hợp cực kỳ nhanh chóng, Hoa Tiểu Yến đã ngắt đi trong tay của Hầu Anh, mà Hầu Anh thì chờ người ra như khúc gỗ.

Người hy sinh tánh mạng để cứu Hoa Minh Viên kia chính là một vị lão thành trong Nộ Giang phái: Mã Long.

Những việc xảy ra, Giang Thanh đều trông thấy nhưng chàng không thể ngừng tay, vì bởi còn một kẻ đại gian đại ác là Tôn Kỳ còn chưa trừ khử.

Lúc bấy giờ Tôn Kỳ đã cất mình bay lên không trung hơn năm trượng, nhưng Giang Thanh đuổi theo như bóng với hình. Lên đến giữa vời, Tôn Kỳ ném ngược trở về một nắm Mật Vũ Ngân Mang lợi dụng ám khí bay ra rào rào, ông ta vội uốn mình xử một đòn Điều Minh Hạc Tuyệt một đòn liều mạng cho cả hai cùng chết.

Giang Thanh không né, mà thân hình vẫn đi thẳng lên để rồi dốc ra một loạt bốn đòn: Chưởng Bát Nhãn Huyết, Âm Mạc Dương Quan, Khổ Hải Vô Biên và Thi Giải Bát Phương, bàn tay của chàng cắt gió nghe vì vèo, khuấy động bầu không khí, làm cho đối phương thấy bóng chưởng nổi lên trùng trùng điệp điệp, trong khi rối mắt thì một đòn cuối cùng trong Ngũ Đại Tán Thủ là Thiên Hồn Diệt Tán tràn ra như nước vỡ bờ.

Khí thế mạnh mẽ hơn nghìn cân nặng, Tôn Kỳ thấy bàn tay của đối phương dựng lên lờm chớm như trăm nghìn ngọn dao bén... và việc đã đến đã đến, một tràng

miếng thịt rơi máu đổ vang lên, từng làn máu bắn ra tua tủa, thi thể của Tôn Kỳ nát be nát bét rơi xuống mặt đất.

Giang Thanh thân hình tiêu tụy, sắc mặt nhợt nhạt, ủ rũ đứng bên thể xác rợn người đó, trên vai chàng, mười mấy mũi ám khí cắm tua tủa, máu thấm tuôn ra ướt cả một thân áo.

Hạ Huệ vừa kịp kêu lên một tiếng thì thân hình của Trường Ly Nhất Điều đã lướt tới, ông ta dùng một thủ pháp cực kỳ thần tốc, nhổ hết những mũi ám khí trên vai của chàng, và xoa ngay một thứ thuốc đặc chế của Trường Ly Đảo, Giang Thanh cau mày:

- Tội nghiệp Mã sư thúc!

Trường Ly Nhất Điều vừa bôi thuốc, vừa thở dài:

- Con thú cùng đường, không thể không đề phòng, Mã Long huynh can trường đảm lược, xả thân dĩ thành nhân, thật đáng kính phục.

